

„Господине имамъ честъта“ — и си казва името. Вие ще кажете: този човѣкъ е смахнатъ. Не е смахнатъ. Нѣкой ме завежда на Витоша и ми казва: слушай, да запомнишъ тази игла на това мѣсто! Връщамъ се послѣ самъ, не мога да я намѣря. Завеждамъ хора да имъ покажа дѣ бѣше иглата. Казвамъ имъ: ето, тукъ пѣкждѣ бѣше иглата. Търся я, но не мога да я намѣря, не помня дѣ бѣше иглата. Отивамъ при онзи, който ми я показа и му казвамъ: ела да ми покажешъ, дѣ е иглата. Какво означава това, че забравямъ? Философски това означава, че моето съзнание не е толкова разчито, затова забравямъ.

Та и ние сме забравили сега смисъла на нашия животъ. Вие си казвате: този човѣкъ отъ себе си ли говори тия нѣща, или ги измисля? Ще бжде смѣшно да ги измислямъ. Това не е правилень начинъ за разсѣждане. Ако азъ съмъ щестлавень човѣкъ, разбирамъ, но Истината не е и въ нашитѣ разсѣждения. Тя е нѣщо Божественно. Ако азъ се спра при вашата чешма и кажа: отдѣ ли взима тази чешма водата? — Право ли е това разсѣждане? Изворътъ и безъ тази чешма може, и безъ коритото ѝ може, и безъ крана на тази чешма може, обаче той може самъ да си направи корито. Азъ казвамъ: истинското корито е това, което този изворъ самъ може да си направи което никой другъ не може да му го направи. Коритото, кранътъ и самата чешма, които могатъ да се взематъ, не сѣ потрѣбни, а туй корито на извора, което никой не може да вземе, то е истинскиятъ пътъ. То е реалното въ живота. Слѣдователно всѣ-